

Arrest

**nr. 112 607 van 23 oktober 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse en Sierra Leoneanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name om zo snel mogelijk de vordering tot schorsing te behandelen opgenomen in het op 8 mei 2013 ingediende schorsings-en annulatieberoep, gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 die een einde stelt aan de machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur op grond van artikel 13, § 2bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van 31 januari 2013 tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2013 om 11 uur 15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 mei 2004 een asielaanvraag in als onderdaan van Liberia.

1.2. Op 24 mei 2006 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd bevestigd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 6 oktober 2006 .

1.3. Op 5 december 2006 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij stipte hierbij aan te beschikken over de Liberiaanse nationaliteit.

1.4. Op 4 september 2009 werd verzoeker gemachtigd om voor onbepaalde duur in het Rijk te verblijven, op voorwaarde van overlegging van een geldig internationaal paspoort. Naderhand wordt deze beslissing ingetrokken en wordt er op 22 december 2010 een nieuwe beslissing getroffen waarbij verzoeker zonder meer gemachtigd wordt tot een verblijf voor onbepaalde duur in het Rijk.

1.5. Op 9 augustus 2011 verneemt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker houder is van een Sierra Leoons paspoort.

1.6. Op 10 januari 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoeker de beslissing waarbij een einde gesteld wordt aan diens machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur op grond van 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt betekend op 9 april 2013.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Art 13 § 2 bis De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt (sic) die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van een machtiging tot verblijf. Op 17.05.2004 doet de betrokkene een asielaanvraag onder de identiteit M.A.(...) geboren op 24.10.1984 te A.(...), Liberia. De betrokkene beweerde moslim te zijn, behorend tot de Mende Stam. Zijn moeder zou echter behoren tot de Palay. In januari 2003 werd hij er opgepakt door de nationale luchthavenpolitie. Hij werd er geslagen door agenten. Betrokkene zou zich geprostitueerd hebben voor mannen hetgeen verboden was in Liberia. Hij werd bevrijd door rebellen, en meegenomen naar een rubberplantage, daar moest hij wassen en koken en indien hij niet snel genoeg werkte werd hij geslagen. Op 24.05.2006 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de betrokkene geweigerd aan de betrokkene door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), daar er getwijfeld wordt aan zijn gedwongen verblijf bij de rebellengroepering en zijn betrokkenheid bij het Liberiaans conflict. Ook de geaardheid van betrokkene wordt in twijfel getrokken.

Betrokkene gaat in beroep tegen de beslissing van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Vaste Beroepscommissie, maar deze bevestigt de beslissing van het CGVS op 06.10.2006. Op 06.12.2006 dient de betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag is gebaseerd op de volgende redenen: Betrokkene zou zich in de administratieve onmogelijkheid bevinden om terug te keren naar Liberia, en het zou er ook erg onveilig zijn. Bovendien verkeerde de betrokkene destijds meer dan 2 jaar in België en zou hij in die tijd sociale banden hebben opgebouwd in België en geïntegreerd zijn in de

Belgische samenleving. Verder baseert hij zich op zijn medische toestand en het feit dat hij geen inbreuken zou gepleegd hebben op de openbare orde.

Op 04.9.2009 wordt aan de betrokkene een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur toegekend op basis van de totale duur van alle procedures die door hem werden ingediend. Op 09.08.2011 wordt de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het feit dat betrokkene in het bezit is van een paspoort van Sierra Leone.

Hieruit blijkt dat de betrokkene zowel de Belgische asiel- als migratie-instanties heeft proberen te misleiden en dit betreffende zowel zijn herkomst als betreffende zijn vluchtmotieven. Betrokkene beweerde immers afkomstig te zijn uit Liberia waar hij actief was in het homoseksueel prostitutiemilieu, en bovendien zou hij er betrokken geweest zijn bij het Liberiaans conflict. Gezien het feit dat betrokkene de nationaliteit van Sierra Leone heeft, vervalt zijn vluchtrelaas hiermee in het ledige. Het verblijf van betrokkene werd geregulariseerd omwille van de lange duur van het geheel van de procedures die door hem werden ingesteld, waarvan zijn gehele asielprocedure een belangrijk deel uit maakte. Echter de betrokkene heeft de duur van zijn asielprocedure zelf in stand gehouden door zowel zijn ware vluchtmotieven als zijn ware nationaliteit verborgen te houden voor de Belgische autoriteiten. Ook bij zijn aanvraag tot regularisatie hield de betrokkene vol aan de valse verklaringen die door hem werden afgelegd tijdens zijn asielprocedure. Het is pas wanneer het verblijf van betrokkene geregulariseerd dat hij zijn ware nationaliteit kenbaar maakte. Betrokkene heeft daarvoor nooit een poging ondernomen om zijn ware nationaliteit kenbaar te maken en hield steeds vol aan zijn leugenachtig asielrelaas en dit met het oog op verblijfsrechtelijk voordeel. Hierdoor verhinderde de betrokkene de Belgische autoriteiten om een beslissing te nemen die met alle factoren rekening hield. Betrokkene werd dus geregulariseerd op basis van het geheel van frauduleuze procedures die door hem werden ingesteld. Derhalve dient zijn verblijfsmachtiging te worden ingetrokken in navolging van het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" en in navolging van het bovenvernoemd wetsartikel."

1.7. Op 31 januari 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt eveneens betekend op 9 april 2013.

Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, A.M.(...), adviseur⁽¹⁾⁽²⁾

wordt aan de genaamde M.A.(...)

geboren te M.(...), op (...)1984

die de Sierra Leonese nationaliteit heeft, bij onze diensten eveneens gekend onder de alias: M.A.(...) geboren te Abel / Liberia het bevel gegeven om BINNEN DE 7 DAGEN het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁽⁴⁾.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 16 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder boudier te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort met geldig visum.

□ AL 1.2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat-deze termijn niet overschreden werd; Het wettig verblijf van de betrokkene is verlopen; het verblijfsrecht van de betrokkene werd beëindigd bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 10.01.2013

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 de beslissing töt verwijdering zal gepaard gaan met een inreisverbod van vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene bekwam zijn recht op verblijf in het Rijk. door middel van Fraude, derhalve werd een einde gesteld aan de verblijfsmachtiging van betrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 28.12.2012."

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris treft op 15 oktober 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag. Zij wordt bestreden met een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 18 oktober 2013. Dit gaf aanleiding tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de betrokken beslissing (rolnr. 138 547, arrestnr. 112 608 van 23 oktober 2013).

2. Betreffende het schorsend karakter van de ingediende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

De ingestelde vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen heeft van rechtswege schorsende werking. Dit vloeit voort uit het voldoen van de in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden die luiden als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk (...)"

3. Over de voorwaarden van de ingestelde vordering

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat de vordering kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 13 §2 bis, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt, na het citeren van de eerste bestreden beslissing:

“Verzoeker is het niet eens met deze argumentatie omwille van de volgende redenen:

1. *Overeenkomstig artikel 13 par. 2 bis van de Vreemdelingenwet kan er een einde gesteld worden aan het verblijf van onbepaalde duur van een vreemdeling wanneer deze valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van een machtiging tot verblijf.*

Verzoeker heeft noch valse of misleidende informatie gebruikt, noch fraude gepleegd, noch andere onwettige middelen gebruikt.

Verzoeker heeft de dubbele nationaliteit. Hij beschikt zowel over de Liberiaanse als over de Sierra Leonese nationaliteit. Zijn vader (M.M.) heeft de Sierra Leonese nationaliteit, zijn moeder (F.K(...)) heeft de Liberiaanse nationaliteit. Hierdoor heeft verzoeker twee nationaliteiten. Hij is echter in Liberia geboren en heeft er bijna heel zijn leven gewoond. Als kind is hij wel een paar keer naar Sierra Leone geweest maar daar verbleef hij telkens maar voor korte periodes.

Verzoeker is in Liberia geboren en beschikt over een geboorteakte van dit land (zie stuk nr. 2). De geboorteakte werd gecertificeerd door de ambassade, waardoor niet getwijfeld kan worden aan de echtheid ervan.

Daarnaast beschikt verzoeker ook over een Sierra Leonese geboorteakte (zie stuk nr. 3). Dit komt omdat zijn vader over de Sierra Leonese nationaliteit beschikt, en hem had aangegeven toen ze tijdelijk in Sierra Leone woonden (verzoeker was toen nog een kind).

Verzoeker werd dus zowel in Liberia als in Sierra Leone aangegeven bij de autoriteiten en zijn geboorte werd dus in beide landen geregistreerd.

Hoewel hij als kind een paar keer in Sierra Leone is geweest en er voor korte tijd heeft gewoond, heeft hij het grootste deel van zijn leven in Liberia gewoond. Hij voelde zich dan ook in de eerste plaats Liberiaan en verklaarde overal dat hij Liberiaan was, zo ook tijdens zijn asielprocedure in 2004. Zijn Sierra Leonese nationaliteit heeft hij nooit moeten gebruiken. Er werd hem hier ook nooit naar gevraagd. Verzoeker heeft derhalve niet gelogen, hij heeft de Belgische autoriteiten dus niet misleid, in tegenstelling tot verwerende partij aanvoert. De motivering van verwerende partij is dan ook manifest onjuist en artikel 13 §2 bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2. *Op 4 september 2009 werd verzoeker gemachtigd tot een “verblijf van onbeperkte duur OP VOORWAARDE dat een bewijs van identiteit en nationaliteit wordt voorgelegd” (zie stuk nr. 4).*

Het is vanaf dat moment dat verzoeker is beginnen zoeken naar identiteitsdocumenten. Verzoeker beschikte op dat ogenblik enkel over een Certificate of Registration of Birth van Liberia (zie stuk nr. 5). Hij legde dit voor bij de gemeente, er werd een kopie genomen maar het werd niet aanvaard. De

gemeente zei hem dat hij een internationaal erkend paspoort moest voorbrengen. Hij kreeg geen verblijfskaart.

Vervolgens contacteerde verzoeker zijn familieleden in Sierra Leone en in Liberia. Hij vroeg hen om zijn geboorteaktes op te vragen zowel in Sierra Leone als in Liberia, en om dezen naar hem op te sturen. Hij ondernam deze stappen in 2011, zoals duidelijk blijkt uit de geboorteaktes zelf. Met de Liberiaanse geboorteakte vroeg hij aan zijn familieleden om een paspoort te bekomen in Liberia. Het werd hem echter snel duidelijk dat dit niet zou lukken of alleszins veel tijd in beslag zou nemen (zie stuk nr. 6). Daarom besloot hij de Sierra Leonese geboorteakte te gebruiken. De Sierra Leonese geboorteakte werd hem opgestuurd naar België en daarmee verkreeg hij een paspoort. Hiermee ging hij naar de gemeente. Hij diende zijn Sierra Leonese geboorteakte en paspoort in en er werd hem gezegd dat hij moest wachten. Tegelijkertijd werd hem een nieuwe beslissing afgeleverd (zie stuk nr. 7). Hierin stond dat hij geen paspoort meer diende voor te leggen om zijn verblijfskaart te verkrijgen. Dit kwam echter te laat aangezien verzoeker reeds alle documenten had ingediend. Verzoeker heeft dus twee jaar moeite gedaan voor niets en nu, na zoveel moeite, wordt hem nog eens verweten fraude te hebben gepleegd. Verzoeker is altijd eerlijk geweest, hij heeft altijd ter goeder trouw gehandeld en heeft veel moeite gestoken in het verkrijgen van een paspoort. Het is de fout van verwerende partij dat verzoeker zich vandaag in deze situatie bevindt. Verwerende partij had in september 2009 niet aan verzoeker de verplichting mogen opleggen om een paspoort neer te leggen alvorens zijn verblijfskaart te verkrijgen. Deze beslissing was strijdig met de Vreemdelingenwet. Het duurde echter anderhalf jaar voor verwerende partij dit inzag en deze beslissing introk en een nieuwe afleverde en dit zonder verzoeker op de hoogte te brengen en net na verzoeker een paspoort had neergelegd. Het is dan ook duidelijk dat de onzorgvuldigheid van verwerende partij ervoor gezorgd heeft dat verzoeker zich in deze situatie bevindt.

3. Verzoeker meent dat verwerende partij ook in het nemen van haar beslissing onzorgvuldig heeft gehandeld. Verwerende partij hield bij het nemen van haar beslissing enkel rekening met het Sierra Leonees paspoort en de geboorteakte van verzoeker en zijn verklaringen tijdens zijn asielpcedure. Ze hield echter geen rekening met de bij de gemeente neergelegde Certificate of Registration of Birth van Liberia (zie stuk nr. 5). Dit is echt een origineel authentiek document waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker de Liberiaanse nationaliteit heeft. Verwerende partij motiveert hier nergens over. Nochtans mag de overheid niet zonder meer weigeren ernstig kennis te nemen van en rekening te houden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die de belanghebbende burger haar heeft verstrekt. Verwerende partij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij ging er onterecht vanuit dat verzoeker, door een Sierra Leonees paspoort voor te leggen, over alles gelogen had. Hierdoor handelde ze onzorgvuldig aangezien zij de mogelijkheid van een dubbele nationaliteit niet nader onderzocht. Verwerende partij had hier zelfs de mogelijkheid toe. Op telefonische aanvraag van verwerende partij, meldde de raadsman van verzoeker op 13 augustus 2012 zijn tussenkomst bij verwerende partij teneinde meer informatie te krijgen over de stand van zaken van verzoekers dossier en om te melden dat meer informatie bij hem verkrijgbaar was (zie stuk nr. 8). In december 2012 nam verzoeker nogmaals contact op met verwerende partij met de vraag naar een stand van zaken. Er werd gemeld dat een onderzoek lopende was en dat men eventueel bijkomende documenten zou opvragen. Hier werd echter nooit naar gevraagd, noch bij verzoeker noch bij de raadsman van verzoeker.

Van verwerende partij mag nochtans verwacht worden dat zij zorgvuldig handelt, wat impliceert dat ze de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd.

Indien verwerende partij derhalve twijfelde aan de nationaliteit van verwerende partij, dan had ze daar uitgebreider onderzoek naar moeten voeren en had ze aan verzoeker of zijn raadsman bijkomende documenten moeten vragen. Door dit niet te doen en het hierboven genoemde Certificate of Registration of Birth van Liberia niet in overweging te nemen en de mogelijkheid van een dubbele nationaliteit niet nader te onderzoeken, handelde verzoeker dan ook bijzonder onzorgvuldig.

4. Overeenkomstig artikel 13 par. 2 bis van de Vreemdelingenwet kan er een einde gesteld worden aan het verblijf van onbepaalde duur van een vreemdeling wanneer deze valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Verzoeker verkreeg een verblijf van onbepaalde duur op basis van een regularisatieaanvraag ingediend in 2006. Hij haalde in deze aanvraag aan dat hij zich in de administratieve onmogelijkheid bevond om terug te keren naar Liberia, en het zou er onveilig zijn. Bovendien verkeerde verzoeker destijds meer

dan 2 jaar in België en zou hij in die tijd sociale banden hebben opgebouwd in België en geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Verder baseerde hij zich op zijn medische toestand en het feit dat hij geen inbreuken gepleegd had op de openbare orde. Al deze redenen zijn juist en komen overeen met de waarheid: verzoeker kon inderdaad geen paspoort verkrijgen om terug te keren, het was gevaarlijk in Liberia en verzoeker was op dat moment 2 jaar in België en volledig geïntegreerd. Ook kampt verzoeker met chronische hepatitis B (zie stuk nr. 9). Alle redenen die verzoeker op dat moment aanhaalde, waren dus echt en het is op basis van deze elementen dat verwerende partij een beslissing nam.

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker gepoogd heeft de duur van zijn asielprocedure zelf in stand te houden door zowel zijn vluchtmotieven als zijn ware herkomst verborgen te houden voor de Belgische autoriteiten. Volgens verwerende partij hield verzoeker ook bij zijn aanvraag tot regularisatie vol aan de valse verklaringen die door hem werden afgelegd tijdens zijn asielprocedure. Zij haalt verder ook aan dat verzoeker pas wanneer zijn verblijf geregulariseerd werd zijn ware nationaliteit kenbaar maakte en dat hij nooit een poging ondernomen had om zijn ware nationaliteit kenbaar te maken. Volgens verwerende partij hield verzoeker steeds vol aan zijn leugenachtig asielrelaas en dit met het oog op verblijfsrechtelijk voordeel. Hierdoor verhinderde verzoeker de Belgische autoriteiten, om een beslissing te nemen die met alle factoren rekening hield. Volgens verwerende partij toont dit aan dat verzoeker ook gefraudeerd heeft.

Verzoeker wijst er echter op dat hij afkomstig is uit Liberia en dat hij hier nooit over heeft gelogen. Hij heeft altijd de waarheid vertelt met betrekking tot zijn afkomst. In die zin is de motivering van verwerende partij dan ook niet correct. Verzoeker heeft wel degelijk zijn correcte nationaliteit gegeven, waardoor de Belgische asielinstanties wel over de nodige informatie beschikte om een correcte beslissing te nemen. Het is niet omdat verzoeker zijn Sierra Leonese nationaliteit niet heeft vermeld tijdens zijn asielprocedure, dat de procedure zo lang (twee jaar) heeft geduurd en dat hij uiteindelijk op basis daarvan geregulariseerd werd. Voor de volledigheid dient aangehaald te worden dat verzoeker niet opzettelijk zijn tweede nationaliteit verzwegen, er werd hem hierover niets gevraagd en hij dacht er niet aan om het te vermelden. Zoals reeds aangehaald, heeft verzoeker het grootste deel van zijn leven in Liberia gewoond en voelt hij zich in de eerste plaats Liberiaan.

Het niet vermelden van zijn Sierra Leonese nationaliteit kan onmogelijk de oorzaak zijn geweest van de langdurige asielprocedure. Het feit dat hij een dubbele nationaliteit zou hebben, verantwoordt niet dat de Belgische asielinstanties er twee jaar over gedaan hebben om de asielprocedure te behandelen.

In dat opzicht motiveert verwerende partij onvoldoende hoe de zogenaamde 'fraude' (die er uiteindelijk geen is) aan de basis ligt van de langdurige asielprocedure. Het is voor verzoeker onduidelijk waarom het niet vermelden van zijn tweede nationaliteit ervoor gezorgd heeft dat de Commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pas na twee jaar een beslissing nam. Aangezien dit aan de basis ligt van de tragische situatie waarin verzoeker zich nu bevindt, had verwerende partij dit beter dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve vastgesteld worden."

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending wordt aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

3.3.3. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

3.3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, zowel bij de indiening van zijn in punt 1.1. bedoelde asielaanvraag als bij de indiening van zijn in punt 1.3. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf voorhield de Liberiaanse nationaliteit te bezitten. Op 9 augustus 2011 vernam de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker de Sierra Leoonse nationaliteit bezit. Kern van de eerste bestreden beslissing is dat verzoeker, door het niet eerder vermelden van zijn Sierra Leoonse nationaliteit, de Belgische asiel- en migratie instanties heeft proberen te misleiden en dit betreffende zowel zijn herkomst als zijn vluchtmotieven. De eerste bestreden beslissing preciseert dat verzoeker voor onbepaalde duur gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk op basis van alle procedures die door hem werden ingediend. De gehele asielprocedure maakte volgens verwerende partij een belangrijk deel daarvan uit en zij is van oordeel dat die langer heeft geduurd doordat verzoeker zijn ware nationaliteit al die tijd verborgen hield. Verzoeker betoogt *in se* dat hij de dubbele nationaliteit heeft, namelijk de Liberiaanse en de Sierra Leoonse en is hierdoor van oordeel dat hij *“geen valse of misleidende informatie [heeft] gebruikt, noch fraude [heeft] gepleegd, noch andere onwettige middelen [heeft] gebruikt”*.

3.3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de indiening van zijn asielaanvraag verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten. Verzoeker liet geen andere nationaliteit noteren, noch verstrekke hij een ganse uitleg over zijn twee nationaliteiten zoals hij die in het verzoekschrift ontvouwt. Zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht opwerpt werd hem, blijkens het administratief dossier, nochtans verzocht al zijn nationaliteiten te vermelden (*cfr.* het asiel-gehoorverslag van 17 mei 2004). Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat hij *“zijn Sierra Leonese nationaliteit [...] nooit [heeft] moeten gebruiken. Er werd hem hier ook nooit naar gevraagd”*.

3.3.6. Verzoeker betwist dat het niet vermelden van zijn Sierra Leoonse nationaliteit van doorslaggevend belang was bij het bekomen van zijn machtiging tot onbepaald verblijf. Evenwel blijkt *prima facie* uit het geheel van de nota's van verwerende partij van 11 augustus 2009 en 22 december 2010 en een e-mail van attaché L.G.(...) van 15 juli 2011, die zich in het administratief dossier bevinden, dat verzoeker zijn machtiging tot verblijf bekam op basis van een onredelijk lange asielprocedure, waarbij de regularisatieprocedure werd meegerekend (criterium 1.2. van de instructies van 19 juli 2009). Dat het niet vermelden van de Sierra Leoonse nationaliteit een rol speelde bij de duur van de asielprocedure blijkt uit het schrijven van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, opgesteld op 7 maart 2012, waarin deze blijkens het administratief dossier stelt: *“Uit de door betrokkenen neergelegde stukken kan worden vastgesteld (paspoort van Sierra Leone) dat hij een bedrieglijke en kennelijk ongegronde asielaanvraag heeft ingediend. Het CGVS had sneller een beslissing kunnen nemen, indien de betrokken personen onmiddellijk de waarheid met betrekking tot hun identiteit, herkomst en reden van vertrek meegedeeld hadden”*. Het gegeven dat dit niet met zoveel woorden in de eerste bestreden beslissing kan gelezen worden vormt geen schending van de motiveringsplicht. De motiveringsplicht leidt er niet toe dat de motieven van de motieven, de motieven

die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I.OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168).

3.3.7. Verzoeker stelt dat hij *“veel moeite [heeft] gestoken in het verkrijgen van een paspoort”*, acht het *“de fout van verwerende partij dat verzoeker zich vandaag in deze situatie bevindt”*, en is van oordeel dat hij het slachtoffer is van de gang van zaken vermeld in punt 1.4., maar dit alles laat onverlet dat hij zelf naliert om zijn Sierra Leone nationaliteit te vermelden bij de indiening van zijn asielaanvraag en zijn regularisatieaanvraag. Verzoeker kan het gegeven dat hij de Belgische autoriteiten minstens misleid heeft door zijn Sierra Leone nationaliteit te verzwijgen bij de indiening van zijn asielaanvraag en zijn regularisatieaanvraag, niet vergoelijken door zich te verschuilen achter het gestelde in punt 1.4., noch kan hij hieruit het argument putten dat hij ter goeder trouw handelde. Verzoeker kan verder bezwaarlijk de bestreden beslissing opzij schuiven door naar voren te brengen dat hij *“er niet aan (dacht) om het (bedoeld wordt zijn tweede nationaliteit) te vermelden”*.

3.3.8. Waar verzoeker opwerpt dat de eerste bestreden beslissing geen rekening houdt met en niet motiveert aangaande het door hem neergelegde *“Certificate of Registration of Birth uit Liberia”* waaruit volgens verzoeker zijn Liberiaanse nationaliteit blijkt, ziet de Raad *prima facie* niet in welk belang verzoeker heeft bij deze kritiek aangezien de kern van de eerste beslissing erin bestaat vast te stellen dat verzoeker verzwegen heeft naast de Liberiaanse nationaliteit tevens te beschikken over de Sierra Leone nationaliteit.

3.3.9. Verzoeker acht het onzorgvuldig dat verwerende partij de mogelijkheid van een dubbele nationaliteit niet onderzocht, maar de Raad ziet niet in hoe verzoeker die verwachting kan koesteren door nooit voorheen de uitleg te verstrekken die hij thans voor het eerst in zijn verzoekschrift verstrekt. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoeker zich beroept, rust ook op hem (*cfr.* RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en hij heeft hieraan niet voldaan door zowel bij de indiening van de asielaanvraag als bij de regularisatieaanvraag te verzwijgen dat hij een dubbele nationaliteit heeft of minstens elementen voor te leggen die daarop wijzen.

Het eerste middel is *prima facie* ongegrond.

3.3.10. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het evenredigheidsprincipe houdt in dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Het evenredigheidsbeginsel ziet m.a.w. op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

*In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naar gelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens de doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen van) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en of sanctie buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel. (C. Berx, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Intersentia Rechtswetenschappen, p. 386 -389). In casu betreft het een individuele beslissing ten aanzien van verzoeker, waardoor de rechter over een grote toetsingsvrijheid beschikt. Hij dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.*

In casu meent verzoeker dat verwerende partij inderdaad tot een onredelijk besluit is gekomen. Verzoeker woont reeds 9 jaar in België. Hij heeft zich sinds zijn aankomst in België perfect geïntegreerd in de maatschappij en is nooit een gevaar geweest voor de openbare orde. Toen hij zijn onbepaald verblijf kreeg in 2009, trachtte hij koste wat het kost een paspoort te verkrijgen, wat - achteraf gezien - eigenlijk niet verplicht was. Hij is altijd eerlijk geweest en het was nooit zijn bedoeling om de Belgische autoriteiten te misleiden.

Verwerende partij heeft de concrete situatie van verzoeker onvoldoende bestudeerd en is tot een onredelijk besluit gekomen. Dit blijkt duidelijk uit de motivering van haar beslissing."

3.3.11. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een toepassing uit van het redelijkheidsbeginsel. Het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.3.12. Verzoeker wijst op de elementen die zijn zaak kenmerken en is van oordeel dat de verwerende partij tot een onredelijk besluit is gekomen waarbij hij benadrukt dat hij *"koste wat het kost een paspoort (trachtte) te verkrijgen, wat-achteraf gezien- eigenlijk niet verplicht was"*, maar met deze overtuiging voorafgegaan door een uitgebreid theoretisch betoog inzake de schending van de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur, kan hij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Zoals hoger vastgesteld acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om verzoekers onbeperkt verblijf in te trekken, nu blijkt dat hij dit verblijf bekomen heeft op grond van misleidende informatie en dit steun vindt in het administratief dossier.

Het tweede middel is *prima facie* niet gegrond.

Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing.

3.3.13. In wat als een derde middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt onder meer als volgt:

"Het ten uitvoer leggen van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt in hoofde van verzoeker een zeer moeilijk te herstellen ernstig nadeel in.(...).

Ook is verzoeker ziek: hij lijdt aan chronische hepatitis. Verwerende partij is hiervan op de hoogte. Toch levert zij een bevel om het grondgebied te verlaten. Ze onderzocht echter niet of er een behandeling mogelijk is in Liberia of Sierra Leone, waardoor verzoeker in een onmenselijke of vernederende situatie zou kunnen terecht komen. Dit houdt een schending in van artikel 3 EVRM.

Het verzoek tot schorsing dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.3.14. Verwerende partij verdedigt zich niet dienaangaande.

3.3.15. Bij het verzoekschrift worden medische stukken gevoegd (stukken 9 en 10). In stuk 9 wordt duidelijk gewag gemaakt van het feit dat verzoeker leidt aan chronische hepatitis B. Dat verzoeker lijdt aan deze aandoening werd trouwens ook reeds vroeger door verzoeker kenbaar gemaakt aan de verwerende partij, die blijkens het administratief dossier op 1 februari 2008 verzoeker verzocht een standaard medisch attest te laten vervullen door de behandelende arts. Dit geschiedde op 14 februari 2008. Dit ingevuld medisch attest bevindt zich in het administratief dossier en hieruit blijkt dat verzoeker lijdt aan een chronische hepatitis B infectie. Het feit dat dit geen verdere gevolgen meer gaf op verblijfsvlak, gelet op verzoekers machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur in het Rijk op 4 september 2009, houdt niet in dat de chronische aandoening ophoudt te bestaan. Uit niets blijkt echter

dat verwerende partij hiermee rekening hield. Dit kan nochtans verwacht worden indien ze een verwijderingsmaatregel op een gedwongen wijze wil ten uitvoer leggen. Alleszins kan de Raad geen abstractie maken van de voorgelegde stukken en uitkomst van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die ingediend werd tegen de in punt 1.8. bedoelde beslissing. *Prima facie* kan niet uitgesloten worden dat zoals verzoeker betoogt, de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gelet op het bij het in punt 1.8. bedoelde verzoekschrift gevoegde standaard medisch getuigschrift, opgesteld door Dr. S.B.(...) op 17 oktober 2013. Hierin wordt bevestigd dat verzoeker lijdt aan chronische hepatitis B en dat verzoeker hiervoor levenslang bepaalde medicatie dient te nemen. Onder de rubriek “D) Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet”, vult Dr. S.B.(...) in, “progressieve leverlijden en verhoogde kans op HCC”. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat “HCC” staat voor leverkanker. Nu ter terechtzitting blijkt dat verzoekers eindbestemming, hetzij Liberia hetzij Sierra Leone, zelfs nog niet bepaald werd, laat staan dat er minstens nagegaan werd of verzoeker de nodige behandeling kan krijgen voor zijn aandoening hetzij in Liberia hetzij in Sierra Leone, kan de Raad in de huidige fase van de procedure en gelet op de gegevens waarover hij beschikt, niets anders concluderen dan dat er een schending van artikel van het 3 EVRM dreigt bij de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

Verzoeker legt in zijn verzoekschrift zelf de link tussen een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM en het lopen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de gedwongen tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing (cfr. punt 3.3.13).

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar verzoeker gelet op zijn medische situatie riskeert een onmenselijke behandeling te ondergaan in Liberia

of Sierra Leone daar waar minstens niet nagegaan werd of de nodige zorgen voor verzoekers aandoening aldaar beschikbaar zijn voor verzoeker.

4. Het gestelde in punt 3. geeft aanleiding tot verwerping van de vordering tot schorsing voor zover ze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, aangezien geen ernstig middel ontwikkeld werd en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing, aangezien voldaan werd aan alle cumulatief gestelde voorwaarden om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 die een einde stelt aan de machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur op grond van artikel 13, § 2*bis* van de Vreemdelingenwet, wordt verworpen.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 januari 2011 tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*), wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA